
MĚSTO
CHAOSU
A ZLOBY
ALEXIS L. MENARD
COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

MĚSTO CHAOSU A ZLOBY

ALEXIS L. MENARD

Přeložila Markéta Šinková

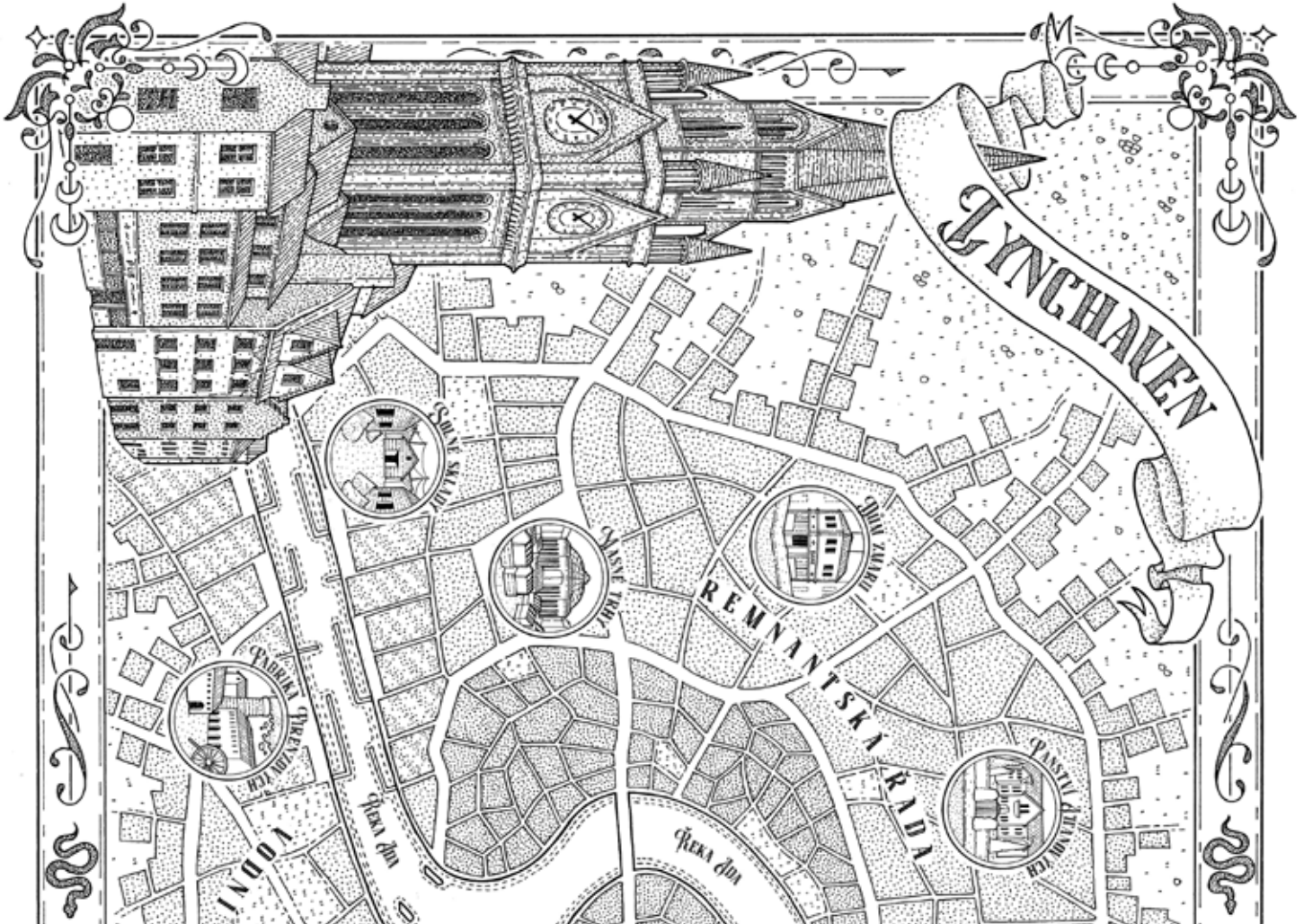
CITY OF MIRTH AND MALICE: Copyright © 2024 by Alexis L. Menard.
All rights reserved.
Cover design © Lichen and Limestone
Map design © Andrés Aguirre
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Markéta Šinková, 2026

ISBN 978-80-271-6001-3

Pro mou dceru, která mě naučila,
jak vypadá pravá podoba chaosu.
Nenech si nikdy vzít svou vášeň.

POZNÁMKA PRO ČTENÁŘE

Kniha obsahuje vulgární výrazy a obsah, který by někteří čtenáři mohli vnímat jako znepokojující, včetně sprostých slov, kouření a konzumace alkoholu, explicitních sexuálních scén, zmínek o úmrtí rodiče a sourozence, gaslightingu a zmínek o sebevraždě. Čtenáři, kteří jsou na tyto prvky citliví, by měli vzít tuto skutečnost na vědomí.

LYNCHAVEN
SOUKENÉ SKLADY
MĚSTSKÁ TRŽNICE
RADNÍ DŮM
REMNANTSKÁ RADA
PASTEVECKÁ ULICE
TKALCOVSKÁ FABRIKA
VODNÍ
ŘEKA JIDA
ŘEKA JIDA
ŘEKA JIDA

DIVOČINY
Řeka Jda
Řeka Jda
Radnice
Čtvrť kapitolu
Nádraží
Parní distrikt
Sídlo Starchesových
Palác Nejvyššího představeného
Distrikt

Uspořádání Remnů a jejich následovníků

ZMAR

Ohýbači
Stínokradi

KREV

Vampýři
Léčitelé

ŽIV

Scolapové
Měňavci
Mentati

DÁRCE A MAMON

Všichni smrtelníci
z původní doby Stvoření

CHAOS

DĚDICTVÍ KRVE A ZMARU

SHRNUTÍ

Po smrti svého otce, kdy se stala jedinou dědičkou vícegenerační železniční společnosti, dělá Camilla Marchesová vše, co je v jejích silách, aby zabránila krachu rodinného podniku. Protože za každou cenu upřednostňuje zájmy syndikátu – i na úkor vlastního srdce –, přistoupí na požadavky svých čtyř bratrů a souhlasí, že se provdá za místního alchymistu Felixe Firenze. Ten jim výměnou za sňatek s Camillou nabízí investici do společnosti, která by vyrovnala jejich obrovské dluhy.

Svatební obřad však naruší Nicolai Attano, vůdce největšího rivala jejich rodiny, a předloží jí nabídku, kterou nemůže odmítnout. Když se na šest týdnů stane jeho ženou a pomůže mu dopadnout Výběrčího, sériového únosce řádícího na jeho straně města, splatí její dluh a posléze anuluje i jejich manželskou smlouvu. Camilla jeho podmínky i značnou svobodu, kterou jí nabízí, přijme, aniž by s mocnou rodinou alchymistů zpřetrhala vazby nebo porušila svou loajalitu.

Ze všeho nejdříve Nico Camillu vezme na dostihy do Newportu, aby se seznámila s místními, a společně tak mohli zahájit

pátrání po Výběrčím. Když však Camilla zahlédne, jak se Nico tajně plíží ke stájím, sleduje ho, načež se stane svědkyní toho, jak Nico chladnokrevně zavraždí neznámého muže. Podaří se jí nepozorovaně odplížit, přitom ale narazí na skupinu krvežízniových vampýrů neboli krvesajů. Poté, co ji jeden z nich kousne, čeká Camilla na Nica v jeho bytě, přičemž zaslechne jeho rozhovor s ženou jménem Vanya Hartsongová. Mluví o tom, že by měli ukončit svůj vztah. Camilla je nechtěně vyruší dřív, než stihne vyslechnout víc, a Vanya odejde. Než se jí Nico stihne zeptat, jak se na dostizích měla, rána po kousnutí na jejím předloktí začne pálit a Camilla omdlí.

O několik dní později se Camilla probudí v sídle Attanových, kde se setká se svou švadlenou Serou, kterou za ní vyslali její bratři, aby jim předávala jakékoli informace, jež se o Attanových dozví. Camilla poznává další členy této hlučné, životem kypící rodiny a obdivuje jejich vzájemnou blízkost. Mimoděk s nimi přitom začne srovnávat své vlastní příbuzné. Když ji Nico jednoho večera jde zkontrolovat do jejího pokoje, najde ho prázdný a vzhůru nohama – unesli ji ti samí krvesajové, kteří ji pokousali na dostizích.

Nico vampýrku, která jeho ženě ublížila, zabije, čímž poruší posvátný zákon mezi potomky. Odvede proto Camillu do hlídaného bytu, aby se tam ukryli, dokud následky svých činů nevyřeší. Jejich pátrání po Výběrčím se tak na chvíli zastaví. Mezitím je Nico předvolán, aby splnil další úkol, kterým ho tajně pověřil Inspektor Lynchavenu.

Ten Nica vydírá a nutí ho pro něj pracovat jako nájemný vrah. Tentokrát chce, aby Nico zabil městského úředníka. Nico úkol splní, ale cestou domů ho dopadne Společnost, městská pořádková síla, obviní ho ze zabití vampýrky a bez možnosti kauce ho

odsoudí. Když se o Nicově zatčení dozví Camilla, zamíří přímo do teritoria krvesajů, aby vyjednávala se Sabinou Bianchi, vůdkyní Krvových remnantů a úhlavní soupeřkou Attanových. Výměnou za stažení Nicovy obžaloby uzavře Camilla se Sabinou dohodu: bude bojovat v Jámě na život a na smrt s jedním z tvorů, které Sabina přivedla z Divočiny. Camilla se bestii postaví, ale je bodnuta do zad, čímž jí tvor na páteři zanechá znamení. Toto spojení ji přenese do Zapomnění, kde se setká s poslem, který ji varuje, že Chaos ohrožuje pořádek. Probudí se obklopená Nicovou rodinou, která do arény vtrhla, aby ji zachránila. Nico k ní i tvorovi seskočil, s pomocí svých příbuzných bestii porazil a odnesl Camillu domů.

Jakmile se Camilla znovu postaví na nohy, vydávají se s Nicem na cestu přes město, aby zjistili něco o původu Camilliny neznámé matky a pokusili se pochopit poslovo varování. V samém srdci Distriktů je však zahlédnou Firenzovi muži a zaútočí na ně. Uniknou jen o vlásek, když se jim podaří naskočit do odjíždějícího vlaku. Nemají tak jinou možnost než pokračovat na sever. Během cesty se Nico Camille přizná, že pracuje jako nájemný vrah, ale že pro to má své důvody. Když vlak konečně dorazí do cíle, Camilla je šokovaná: Ocitnou se ve staré, nepoužívané loděnici, kde probíhá stavba lodi. Vlak k ní přiváží díly a Camilla netuší proč. Zatímco se ukrývají před dělníky, Nico dostane panický záchvat. Camilla ho políbí, aby mu poskytla rozptýlení, a tím odhalí vzájemnou přitažlivost, kterou k sobě oba cítí.

Když se vrátí do města, Camilla navštíví své bratry a vyptává se na loď, ale ti odmítnou cokoli prozradit, pokud nenajde způsob, jak své manželství s Nicem ukončit. Vrátí se tedy s Attanovými do Řady. Nico je mezitím předvolán Inspektorem k poslednímu úkolu, takovému, který musí splnit právě v noci, kdy se koná Sabinin Solný ples.

Před plesem Nico Camille řekne, že se musí chovat, jako by byli zamilovaní, aby na sebe strhli pozornost hostů. V lóži mezi nimi přeskočí jiskra, ale Nico náhle odejde a Camilla se cítí zmatená a zraněná. Když se jde nadýchat čerstvého vzduchu, narazí na Inspektora, který jí sdělí, že se doslechl o plánované vraždě Nejvyššího představeného, která má proběhnout ještě té noci. Jakmile si Camilla jeho slova spojí se vším, co ví o Nicovi, rozběhne se za ním, aby ho varovala dřív, než padne do pasti, kterou na něj Inspektor nastražil.

Nico mezitím najde Nejvyššího představeného, který na něj už čeká. Vrchní představitel města mu prozradí, že muž, kterého Nico celou dobu pronásleduje, ten, který zabil jeho rodinu, není nikdo jiný než samotný Inspektor. Nejvyšší představený se otráví vlastním vínem právě ve chvíli, kdy do místnosti vtrhne městská stráž. Do boje se zapojí i Camilla, ale je zasažena magickou čepelí, která vysaje sílu z ochranného tetování a uvolní moc, o níž neměla tušení. Prudká magie smete všechno i všechny kolem, což jim umožní uprchnout. Nico odnese Camillu zpět do hlídaného bytu, kde si konečně řeknou úplně všechno. Přiznají si své city a stráví spolu noc. Ráno je však probudí nečekaná návštěva. Sera Nicovi oznámí, že jeho bratranec byl zatčen. Jakmile Nico odejde, Sera použije svůj remnant ovládající mysl a přinutí Camillu nastoupit do vlaku. Tam už na ni čekají její bratři, připravení uprchnout z města na Kontinent za mořem.

Nico se na mostě setká s Inspektorem, který se mu přizná, že je Výběrčí. Aby nezůstal pozadu, vytasí Nico vlastní trumf: Vanya, která Inspektorovi předávala seznam cílů k zabití, mu úmyslně dávala špatná jména, takže Nico celou dobu vraždil Inspektorovy spojence, ne jeho nepřátele. Inspektor je zatčen díky důkazům, které Nejvyšší představený zanechal ve svém dopise na rozloučenou,

načež se Nico dozvídá o Camillině únosu. Okamžitě se rozběhne k odjíždějícímu vlaku, aby ji neztratil navždy.

Camillini bratři jí prozradí, že je jediným žijícím potomkem svaté nazývané Chaos a že rod Firenzových je součástí mnohem větší organizace, která ji chce vypátrat a připravit o moc. Tvrdí, že ji odvážejí pryč, aby ji ochránili. Jenže Felix Firenze vlak unese a Camilla se musí probojovat až k lokomotivě. S nově probuzenou silou Camilla Felixovy muže porazí a převezme nad vlakem kontrolu.

Nico naskakuje do jedoucího vlaku, aby Felixe zastavil, jenže Camilla se postaví mezi ně. Řekne Felixovi něco, co ho na okamžik zarazí. Vzápětí vytáhne zbraň a střelí Camillu do břicha. Nico se k ní vrhne, zatímco Felix prchá. Nico po něm vystřelí, ale Felix se mu ztratí v oblaku mlhy, a on tak netuší, zda ho svým zásahem zabil.

O několik dní později Nico stále hluboce truchlí, když vtom obdrží vzkaz s pokynem, aby se dostavil do vlaku, jenž nyní patří jeho rodině. Tam na něj čeká Camillin bratr Aramis, který mu sdělí, že Camilla není mrtvá. Sera byla totiž vedle scolapa, vládce mysli, i měňavec a ve vlaku na sebe vzala Camillinu podobu, aby Felixe oklamala. Jenže Felixovi muži úkol stejně dokončili, a tak je Camilla nyní uvězněná ve Věži. Tam se setkává s další alchymistkou, kterou poznává ze své minulosti, a se svým nestabilním remnantem se stává obětí jejích pokusů.

PROLOG

Kúpatí Padajících hor, kde popel a prach vznášející se nad uhelnými doly označoval vstup do vězeňského tábora, dorazil nepravděpodobný návštěvník. Trpký zápach mu dráždil hrdlo, i když měl přes nos a ústa staženou kápi, aby výpary aspoň trochu filtrovala.

Hluboko pod zemí pracovali muži a těžili hlavní zdroj paliva pro celý Ostrov. Z vodního čerpadla, které důlní šachty vysušovalo, stoupal černý kouř.

V uhelných dolech pracovali jen trestanci. Šlo o těžkou a nebezpečnou práci, k níž mohli být přinuceni pouze zoufalí a zbídačení lidé. Příděly byly mizivé, pracovní den nekonečný a bez jediné pauzy. Jedovaté plyny a rozpadající se chodby vězně většinou zabily dřív, než si svůj trest vůbec mohli odpykat.

Hlídka doprovodila muže na strážnici, do místnosti, kde se velitel tábora setkával s vězni pokaždé, když nesplnili normu a potřebovali trochu „motivace“. Odehrávaly se tu mučivé výslechy, o čemž svědčily skvrny na podlaze i holé stěny bez oken. Prostor osvětlovaly jen dvě petrolejové lampy na stole, k němuž se muž posadil a čekal.

Z dvora se ozval hvizd parní píšťaly, ohlašující konec směny.

O zaprášenou betonovou podlahu zadrnčely řetězy. Vězeň, o jehož předvedení požádal, měl kolem zápěstí i kotníků pevně utažená pouta, jak si žádaly předpisy. Připoutali ho k židli přišroubované k podlaze přímo před stolem.

Trestanec byl do půl těla nahý a pokrytý stejnou špínou jako všichni ostatní. Kdyby návštěvník nevěděl, že jeho přirozená barva vlasů je kaštanová, myslel by si, že zešedivěl. Tak moc se jeho rysy tady v dolech změnily. Když se jejich pohledy setkaly, vězňova umazaná tvář se roztáhla do širokého úšklebku. Mezery mezi zuby mu vyplňovalo černé uhlí.

„*U Dárce a Mamona*," zachechtal se Gavriel. „Dal sis načas, ale věděl jsem, že mě tady nenecháš. Říkal jsem těm zrádným parchantům, že si pro mě přijdeš."

„Nelíbí se ti tvoje nové ubytování, Inspektore?" ušklíbl se host.

Na tváři se mu objevila grimasa. „Je to peklo na zemi. Někteří z těch chlapů si pamatují, že jsem je poslal za mříže já." Odvrátil pohled; rameny mu projel viditelný třas. „Dělají mi hrozné věci, když stráže usnou. A doly…" zakašlal a v hrudi mu zarachotilo, „… jsou temnější než jakékoli jiné místo na tomhle světě. Občas mi někdo zkolabuje přímo u nohou nebo se na celou směnu zřítí jeskyně. Sledoval jsem, jak se chlapi topí, když přestala fungovat čerpadla. Stráže uvítají každou záminku, proč nás bičovat –"

„To mě mrzí," povzdechl si návštěvník. „Co kdybys mi pověděl, jak ses do tohohle maléru dostal, a uvidíme, co se s tím dá dělat."

Gavrielovi při té vzpomínce zaplály oči hněvem. Pak mu převyprávěl, jak se postaral, aby byl Nicolai Attano propuštěn z vězení výměnou za to, že se stane jeho nájemným vrahem. Od té chvíle šlo všechno z kopce. Ohýbač Gavriela samozřejmě podrazil, jak to měl ve zvyku.

„Ten zasraný Attano," zavrčel. „Nadiktoval mi špatná jména, takže jsme likvidovali přívržence Devatera korun, ne naše skutečné protivníky."

„Najal jsi ho, aby z našich řad odstranil ty, kdo se nám staví na odpor, a místo toho jsi mu dal příležitost vyvraždit naše nejcennější spojence?" zeptal se návštěvník.

Vězeň se zakuckal vzteky.

„To nebyla moje vina! Kdo mohl tušit, že má komplice!? A až se odsud dostanu, já –"

„Uklidni se, Gavrieli. Nikam nepůjdeš."

Muž naproti němu jako by se o velikost zmenšil. „Jak to myslíš? Nepřišel jsi mě osvobodit?"

„Proč bych to dělal?"

Bývalý Inspektor nasucho polkl. „Myslel jsem… myslel jsem, že je to jen dočasné. Aby bylo splněno, co vyžaduje zákon –"

„*Ty* jsi byl zákon," zasyčel příchozí. „Přesně jsi věděl, koho Nico Attano vraždí, a nechal jsi ho. Ostatní chtěli být krutí, Gavrieli. Řekli mi, ať tě tu nahoře nechám shnít za to, cos napáchal. Já nesouhlasil. Myslel jsem, že bys možná chtěl vědět, pro co se Řád vnitřních dvorů rozhodl. Chtěl jsem ti dát šanci najít trochu klidu, než tě doly definitivně pohltí."

„Po tom všem, co jsem pro něj udělal, se ode mě Řád odvrátí? I Devítka?" Mozolnatýma rukama sevřel řetězy. „A co všichni ti remnanti, které jsem vám pochytal a doručil? Beze mě byste neměli ani jednoho!"

„Koho zajímá pár ubohých potomků? Teď máme Chaos, *navzdory* tobě." Když se Gavrielovi rozšířily zorničky, návštěvník se pousmál. „Přesně tak, Inspektore. Tu holku jsem chytil, a napravil tak, co jsi zpackal. Teď nahradím všechny sympatizanty, které jsi nechal zabít, rozšířím vliv Devítky do každé třetiny – od Nížin,

přes Mez až po Horní soutěsku – a až skončím, na Ostrově bude znovu nastolen pořádek."

„A co bude se mnou?" škubl vězeň okovy a rachot každého článku se rozlehl prostorem. „Necháš mě tady? Sloužil jsem Řádu vnitřních dvorů celé roky. Našel jsem Věž, místo, kde náš svatý patron rozťal prázdnotu Pustin a daroval nám vzácný zdroj moci. Co to všechno, čeho jsem pro Řád dosáhl?"

Návštěvník pokrčil rameny. „Předpokládám, že ti Řád dovolí se vrátit. Až si odsloužíš svůj trest." Zvedl se od stolu a tím krátké setkání ukončil. „Děkuji ti za informace o Attanovi. Tušil jsem to, ale potřeboval jsem si ujasnit detaily vaší dohody, než podniknu další krok."

„Počkej!" vykřikl za ním Gavriel a znovu škubl řetězy.

Ignoroval ho a pokračoval ke dveřím, kde stáli dva strážní.

„Děláš chybu! V Řádu jsou krysy!"

Zastavil se ve dveřích a věnoval vězni poslední pohled. „Neplýtvej mým časem, Gavrieli."

„Hartsong!" zařval. „Theo Hartsong a jeho dcera. To kvůli nim jsem tady." Gavriel se rozvzlykal. Z koutků očí mu vytryskly slzy a stékaly po tvářích, kde se mísily s popelem a špínou.

„Hartsong?" zopakoval návštěvník.

Gavriel horlivě přikývl. „Ano. Vanya byla ta, kdo mi dával špatná jména. Spikla se s Attanem, aby dosadila svého otce na místo Nejvyššího představeného."

To návštěvníka zároveň překvapilo i potěšilo. „Dobré vědět. Děkuji za tvůj čas, Inspektore."

„Firenzi! Firenzi, prosím, nenechávej mě tady!"

Felix Firenze si uhladil kabát a zamířil k čekajícímu kočáru. S informacemi, které potřeboval, se vydal zpět do města Lynchavenu.

KAPITOLA 1

NICOLAI

Vzduch se zastavil.

Dva Attanové v místnosti plné původních.

Svým remnantem jsem vycítil, jak všichni zalapali po dechu. Má kůže nesla tíhu jejich pohledů. Tito vlivní lidé byli mou poslední nadějí, jak přivést domů mou ženu – a zároveň dostat její bratry z mého domu pro hosty, než mě z nich trefí šlak. Avšak soudě podle toho, jak si nás všichni měřili, jsme pro ně byli jen obtížný hmyz. Hadi v jejich zahradách.

Možná měli tak trochu pravdu.

Shromáždění se konalo v zadní části sídla Nejvyššího představeného, s výhledem na pozemky a rozlehlé zahrady za panstvím. Ostatní členové lynchavenského Řádu vnitřních dvorů seděli kolem dlouhého stolu, a když jsme s bratrancem vstoupili, umlkli.

Jednání vedl nově jmenovaný Inspektor Neal Caldwell. Seděl v čele stolu, po pravici Theodora Hartsonga. Zbytek osazenstva tvořili velitelé bezpečnostních složek, mecenáši a bohatí obchodníci, kteří si právo mluvit do chodu města zaplatili. Byla to prostě banda původních starochů a stařen, kteří se stejně nedožijí toho,

aby viděli všechny důsledky rozhodnutí, jež v této místnosti padnou.

„Pane Attano," prolomil Hartsong ohromené ticho jako první. „Nevěděl jsem, že se k nám dnes připojíte."

„Proč bych se nepřipojil?" Demonstrativně jsem si upravil klopy saka, na nichž se leskl zlatý orel Řádu – znak, který mi umožnil projít kolem Hlídky venku. Theo mi ho daroval jako gesto dobré vůle poté, co jsem mu pomohl dostat se do vedení města. Pro případ, že bych potřeboval nějakou laskavost. Zřejmě na to příhodně zapomněl.

„Zastupuji zájmy Řady, a když jsme spolu nedávno mluvili, měl jsem dojem, že chcete vztahy se svými sousedy severně od řeky zlepšit. Nebo už to neplatí?"

Hartsongovi zacukala čelist. Stal se Nejvyšším představeným tak nějak automaticky, když se ten předchozí otrávil a zanechal po sobě prázdné křeslo. V následujícím týdnu byl jmenován Neal, jelikož bývalý Inspektor byl díky mé spolupráci s Hartsongem a jeho dcerou zatčen a uvržen do vězení pro původní. Do dalších voleb Představenému nezbývalo mnoho času – maximálně rok –, a já jsem právě zpochybnil jeho loajalitu k mé rodině i k mé části města před jeho nesmírně vzácnými voliči.

„Samozřejmě, že to stále platí, pane Attano. Co kdybyste se se svým doprovodem posadili a hned, jakmile Inspektor přednese svůj plán veřejné bezpečnosti, dostanete slovo vy. Mohu se zeptat na jméno vašeho hosta?"

„Luther Attano," představil se můj bratranec s poklonou příliš hlubokou, než aby byla upřímná. „K vašim službám, Představený Hartsongu."

Theo Hartsong mu věnoval napjatý úsměv. „Vždy mě těší, když mohu poznat další členy vaší rodiny."

Usadili jsme se do prázdných křesel poblíž uličky přímo uprostřed místnosti.

„Kde jsme to skončili?“ pronesl Neal a rázně pokývl hlavou. „Ach ano. Odpady. Moselyovi podali hlášení, že nedávné mrazy poničily odpadní potrubí –“

Z toho jeho pitomého žvanění mě už stihla rozbolet hlava. Z vnitřní kapsy kabátu jsem vytáhl doutníček a zapálil ho plamenem, který mi vyšlehl z palce falešné ruky.

„Tady se nekouří,“ vyprskl muž s kulatým obličejem a malýma, temnýma očima. Oblek měl o číslo menší, ale v jeho pohledu bylo tolik nenávisti, že by mě dokázal sežehnout na popel.

Naklonil jsem se dopředu a klepl žhavým koncem o okraj jeho sklenky, takže mu do whisky spadlo trochu popela. „Já nekouřím.“

Zamračil se, takže se vráska na jeho tlustém čele ještě více prohloubila. Z přední kapsy saka vytáhl krátký nůž v koženém pouzdře a položil ho na stůl. Mezi švy prosvítala modrá záře glintu. „A já nemám vytažené žádné zbraně.“

„Je tam vzadu všechno v pořádku?“ ozval se Neal. Řada hlav se otočila naším směrem. „Neradi bychom plýtvali vaším velmi omezeným časem, pane Attano. Pokud jste přišel s kabinetem něco projednat, máte slovo.“

Zazubil jsem se na muže před sebou. Skolil bych ho dřív, než by po čepeli stihl jen sáhnout. Bez pověsti, která by ho předcházela, mu zbývaly jen plané výhružky. „To je od vás velmi laskavé, Inspektore. Děkuji.“

Židle zaskřípěla, jak jsem prudce vstal a obešel stůl, abych předstoupil před shromáždění. Upřelo se na mě nejméně dvacet párů očí a já skoro slyšel jejich myšlenky – jako by můj remnant pocházel spíš od Živa než Zmaru.

Nevěřili mi.

Proč by taky měli? Mé jméno se objevovalo ve všech možných drbech, i když neexistoval jediný důkaz, který by mě se zločiny, jež mi připisovali, spojoval. Jediní lidé, kteří byli tehdy ve vlaku a kteří věděli, co se tam skutečně stalo, zmizeli nebo zemřeli.

Zvláštní, že tu dnes Firenzovi chyběli.

Můj projev byl nacvičený. Během posledních dní jsem si ta slova přehrával v hlavě snad stokrát, navzdory vlastním pochybnostem. Žádat o pomoc Řád byla sázka do loterie, obzvlášť když ve vedení převládali původní. Nikdy bych se před nimi neplazil, pokud bych nebyl ve skutečně zoufalé situaci.

A ta chvíle právě nastala.

„V posledních několika letech," začal jsem, „docházelo po celém Lynchavenu k mizení potomků ovládajících remnanty, jež jim propůjčili samotní svatí. Předchozí Inspektor přiznal, že v tom měl prsty. Byl shledán vinným ze zneužití svého postavení k únosům potomků disponujících různými druhy remnantů –"

„A byl náležitě zadržen až do odvolání," přerušil mě Theo. „Řád uznal jeho zločiny a poslal Gavriela do vězeňského tábora v horách, kde bude žít a pracovat po zbytek svého dvacetiletého trestu. To vám nestačí?"

„Ne." V očích mu zablesklo podráždění. „Neřeší to skutečný problém. Věž nepodléhá regulaci Řádu. Nemáte tušení, jak tam s vězni zacházejí. Proto jsem přivedl Luthera, aby dosvědčil, jak nebezpečné jsou experimenty, které tam na potomcích a jejich remnantech provádějí. Jsem si jistý, že když si vyslechnete přímé svědectví o tom, co se tam děje, shodnete se, že počínání ve Věži je třeba prošetřit a vězně vrátit domů."

Z výrazu Představeného se nedalo nic vyčíst, ale šepot jeho kolegů potvrdil mé domněnky. Co měl Luther na srdci, je ani trochu nezajímalo.

„Experimenty?“ zopakoval Caldwell. „O něčem takovém slyším prvně. Máte nějaké důkazy pro taková obvinění?“

„Spíš jejich nedostatek. Remnant mého bratrance byl v důsledku jejich experimentování zničen. Luthere?“

Jejich pozornost se teď obrátila k němu. Luther se pomalu postavil, jeho oči těkaly od jednoho nevraživého pohledu ke druhému, až je nakonec upřel do zdi, přesně jak jsme nacvičovali. Nikdy nebyl typem člověka, který by mluvil za ostatní; tuto výsadu vždy přenechával mně. Dnes jsem za něj však mluvit nemohl. Narovnal proto ramena a setřásl nervozitu.

„Než mně a mému bratranci bývalý Inspektor prominul zbytek trestu za naše protizákonné činy, strávil jsem ve vězení pět let. Asi po roce mě odvedli nahoru do věže a opakovaně na mně prováděli testy. Některé trvaly i několik dní v kuse.“

„Kdo ty testy prováděl?“ zeptal se tentokrát Hartsong.

Luther zavrtěl hlavou. „Jedna alchymistka. Nikdy neřekla své jméno, pro koho pracuje ani jaký je účel těch experimentů, ale předpokládal jsem, že se snaží zjistit víc o jednotlivých remnantech a rozdílech mezi nimi. Obzvlášť ji zajímali remnanti s polypotencí.“

„Poly…?“ naklonil se dopředu Neal.

„Vícemocní remnanti. Takoví, kteří ovládají více remnantů v jedné třídě. Například Nico ovládá vzduch, čas a světlo. Jsou to všechno schopnosti pocházející ze Zmarova řádu. Já jsem také dokázal hýbat vzduchem a zvukem, dokud –“ Těžce polkl.

„Dokud co?“

Luther na okamžik zavřel oči. „Naposledy, když mě do té laboratoře přivedli, zkusili něco jiného. Něco nového. Stráže… bylo vidět, že z toho nemají dobrý pocit. Vybavuju si jen, že jsem byl spoutaný a nadopovaný glintem. Tím mě cpali pořád, upřímně řečeno. Ale ta alchymistka… začala po mně kreslit. Nějaké symboly.“

Neal si odkašlal. „Symboly? Jaké symboly?“

Lutherovi se zachvěla čelist a nad horním rtem se mu zaleskla krůpěj potu. „Nevím. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Čáry a kruhy v geometrických tvarech. Pokrývaly mi záda, hruď a několik jsem jich měl na každé končetině. To je poslední, co si z toho testu pamatuju.“ Zhluboka se nadechl. „Když jsem se probral, bylo to, jako bych se utopil v glintu. Po mém remnantu nebylo ani památky. A já věděl… Hned, jak jsem ucítil tu prázdnotu v kostech, jsem věděl, že je pryč. Glint schopnosti potlačuje, ale tohle… tohle je zničilo.“

V místnosti se rozhostilo ticho a Luther ve snaze potlačit nervózní chvění si založil ruce na hrudi.

Nově zvolený Inspektor se na něj podíval přimhouřenýma očima. „Myslíte, že váš remnant chtěli zničit, pane Attano?“

Rychle zavrtěl hlavou. „Ne. Alchymistka byla s výsledkem velmi nespokojená.“

Neal si pohrdavě odfrkl. „Jistě musíte mít nějakou představu, proč ty testy prováděli. Jak jste říkal, býval jste tam často.“

„Já…“ Lutherovi se jazyk zamotal v ústech. Zvedl oči a našel ty moje. Přikývl jsem. Aniž by se ode mě odvrátil, odpověděl: „Myslím, že se pokoušeli můj remnant ukrást. Že ta alchymistka hledala způsob, jak mi ho vzít.“

Ticho přerušil tlumený smích mužů sedících po bratrancově boku. Jejich posměšky měly za cíl zlehčit jeho příběh, jeho zkušenost. S každým nevěřícným zavrtěním hlavou se mu ramena propadla o další centimetr.

„To nikdo z vás neposlouchá?“ vykročil jsem podél stolu. „Přijde vám to snad k smíchu?“

Hartsong si odkašlal a jejich úsměvy okamžitě zvážněly. „Samozřejmě že ne. Na tomhle nic směšného není. Ale pokud jste také

polypotentní, vážený pane Attano, proč jste žádnými experimenty neprošel vy?“

Pomalu jsem se nadechl a zvedl levou paži. Vytáhl jsem si rukáv kabátu a odhalil tak soustavu mosazných trubiček a prstů tvořících mou falešnou ruku.

„Předpokládám, že to bylo proto, že už jsem byl znehodnocený – uřízli mi ruku, načež mě několik měsíců nechali samotného v cele, abych se z toho zotavil. Výběrčí jim dal k dispozici spoustu dalších subjektů, z nichž všichni jsou dodnes nezvěstní. Pořád zavření ve Věži. A Řád vnitřních dvorů neudělal pro to, aby je přivedl domů, vůbec nic.“

„Neexistuje žádný důkaz, že se ti pohřešovaní potomci nacházejí ve Věži,“ promluvil tentokrát někdo od stolu. Žena s rubínovým hedvábným šátkem kolem krku a brýlemi s širokými obroučkami, které zvětšovaly její světle zelené oči. „Gavriel nic takového neuvedl –“

„A kde jinde by byli?“ vykročil jsem dlouhými kroky a zastavil se přímo před ní. „Byl Inspektor! Mohl si nechat předvolat jakéhokoli potomka a ten neměl jinou možnost než poslechnout. Vyvolával problémy, jen aby měl záminku nás zatýkat. Zneužíval svou pozici a posílal nás na místo, které nikdo nepovažoval za podezřelé. Na místo, kam se Řád *nedívá*.“

Hartsong vstal ze židle. „To stačí, pane Attano. Řád bere tyto obavy vážně a budeme o nich jednat –“

„Už jsem toho slyšel dost,“ otočil jsem se k němu. „To je jediné, co tady děláte, že? *Žvaníte*. A v Řadě mezitím rodiny truchlí po svých blízkých. Kdyby vám na tom skutečně záleželo, zahájili byste plnohodnotné vyšetřování a přinejmenším propustili osoby, které byly do Věže poslány bez patřičné dokumentace. Ty, které se žádného zločinu nedopustily.“

„Mám nápad," řekl ten muž s nožem v pouzdře a vstal od stolu. „Co kdybychom se spolu dohodli? Pošleme pana Attana zpátky do Věže a na oplátku propustíme ty údajně bezúhonné remnanty. Tak bude aspoň spravedlnosti učiněno zadost."

„Pane Hallowayi –"

„Spravedlnosti?" pozvedl jsem obočí. „Jaký zločin jsem spáchal, pane Hallowayi?"

Ušklíbl se. „Vidíte u tohohle stolu Firenzovy? Ne. Pořád doufají, že se jejich syn zotaví z vašeho pokusu o vraždu. Postřelil jste ho a vsadil bych všechny své reoly, že jste zabil i tu ubohou Marchesovou a její rodinu, jen abyste získal Železného světce pro sebe."

Místností se prohnal mírný závan větru.

„*Šéfe*," zašeptal Luther.

Jeho varování jsem ignoroval.

„Myslíte, že jsem zabil Camillu Marchesovou?" Stačilo jen vyslovit její jméno. V hrudi se mi otevřela díra a vypustila bestii, kterou mi strýc tak naléhavě zakazoval krmit. „Myslíte, že jsem *zavraždil* svou ženu?"

„Zdá se, že se to všechno pro vás vyvinulo až moc příhodně, Attano. Že zemřela právě na své narozeniny, ve stejný den, kdy konečně nabyla dědictví, a že každý, kdo by vám mohl stát v cestě při získání jejího majetku, skončil podobně nezvěstný… nebo mrtvý." Opřel své široké dlaně o naleštěnou desku stolu a probodl mě pohledem. „Nebudu někomu, jako jste vy, pomáhat ani ho podporovat. Ten váš smutný příběh, který jste nám přišel vyprávět, je stejně lživý jako život, který vedete. Vaše rodina umí jen parazitovat na úspěchu druhých, krást jim živobytí a předstírat, že si ho zasloužila. Jste jen obyčejný podvodník."

Strážní u dveří zaujali aktivnější postoj. Jejich mínění o mně bylo ještě horší, než jsem si myslel.

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem si Camillin majetek zasloužil. Nezasloužil jsem si nic z toho, co mi dala." To byla nepopiratelná pravda. Ani její společnost, a už vůbec ne její srdce. „Ale remnanti ve Věži nemají se mnou ani s mou rodinou nic společného. Ať už vůči mně chováte jakoukoli zášť, neměla by se vztahovat i na ně."

„Já hlasuji proti." Posadil se, z tácu uprostřed stolu si vzal prázdnou sklenici a dolil si pití. „Nevěřím tvrzením tohohle muže a nemyslím si, že bychom se měli zabývat problémy, které nejsou naše. Náš Inspektor na chod Věže dohlédne a zajistí vězňům spravedlivé a řádné zacházení, stejně jako dohlíží na zacházení s vězni z řad původních v dolech."

O tom jsem silně pochyboval. Neal Caldwell vypadal příliš nezkušeně na to, aby dokázal dohlédnout na cokoli – natož na organizaci tak rozsáhlou a dynamickou, jako je Hlídka.

Halloway a Neal si vyměnili pohled. Měl jsem podezření, že Neal nejedná sám za sebe, ale je spíš loutkou někoho jiného – možná hned několika lidí –, kdo rozhoduje v zákulisí.

Hartsong si odkašlal. „Pane Attano, rád bych s vámi něco probral v soukromí. Pokud byste zamířil do mé kanceláře, přijdu za vámi hned, jak tady skončíme."

„Představený Hartsongu –"

Otočil se k Nealovi a něco mu pošeptal do ucha.

Bylo to jako rána do břicha – být bezmocný v místnosti plné mocných mužů. Mohli by Millu zachránit klidně hned zítra, a nejspíš by to udělali, kdybych jen mohl vyslovit její jméno. Ale Aramis mě donutil přísahat, že neprozradím, že je naživu. Gavriel byl sice svržen, ale jeho podporovatelé byli pořád na svobodě. A soudě podle lhostejnosti, jakou členové komise chovali k osudům potomků ve Věži, mohli klidně sedět v této místnosti.

Strážci měli ruce položené na zbraních u pasu a já v sobě krotil nutkání udělat scénu. Napadlo mě zničit tuhle místnost, tyhle lidi, ukázat jim, jak vypadá skutečná moc. Ale měli v rukou Millin život a jediná špatná volba by mohla most, který by mě jednou mohl dovést zpátky k ní, definitivně spálit.

Jen kvůli ní jsem spolkl všechno, co jsem těm lidem doopravdy chtěl říct, a jedním dlouhým výdechem zatlačil remnant, který se dral ven, zpátky do hrudi. „Jak si přejete, Představený Hartsongu."

Strážní nás odvedli do odlehlé části domu, nedaleko zasedací místnosti. Hartsongova kancelář byla skromně velká místnost s jediným oknem vyhlížejícím na zmrzlou zahradu. Před psacím stolem z tmavě mořeného dřeva čekala dvojice křesel z naolejované kůže.

Prostor byl pečlivě uklizený. Dýha na stole byla vyleštěná do hladka, její lesk nenarušoval ani jediný otisk, a na desce ležel jen blok na poznámky s orlím symbolem vytištěným v dolním rohu. Stěny nezdobily žádné osobní předměty, působily prázdně a neúplně. Skoro jako by tu tuhle kancelář ani nepoužíval. Jako by se sem nikdy oficiálně nenastěhoval.

„Dáš si něco k pití?" kývl Luther směrem k baru v rohu, zatímco jsem obcházel stůl.

„Ještě ne." Horní deska byla čistá, zásuvky zamčené. Napadlo mě, zda si kancelář takhle zabezpečil právě proto, že očekával hosty.

Luther sáhl po sklenici z jantarového skla a nalil si. „Mohlo to dopadnout i hůř. Strýček Sol nebyl moc optimistický, když jsme se sem chystali. Vzhledem k těm barikádám, které nadále oddělují Distrikty od Řady."

„Teď cestujeme vlakem, Luthere. Neměl by sis s tím dělat starosti. Pokud jim nedáme důvod nás zatknout, nechají nás jít.“ Možná měl pravdu. Dnešek mohl dopadnout i hůř. Aspoň jsme zaseli první semínko. Teď už vědí, co chceme, a můžeme začít vyjednávat.

Ozvalo se zaklepání na dveře a já rychle obešel stůl, aby nebylo poznat, že jsem slídil, ale ve dveřích se místo Představeného objevila jiná tvář.

Vanya. Theova jediná dcera a moje bývalá spolupachatelka. „Nico, nevěděla jsem, že dnes přijdeš!“ Vrhla se mi kolem krku a naklonila se k mému uchu. „*Dokázali jsme to*.“

Ano, dokázali. Gavriel by nikdy nečekal, že se proti němu obrátí. Jeho přetržené spojení s Devaterem korun bylo naší největší zbraní a Vanya bez jediného zaváhání získala jména všech, kdo podporovali Clemontovy násilné útoky na remnanty, způsobem, jakého by byl schopný málokdo. Byla dokonalá společnice. Uměla každému, s kým mluvila, dát pocit, že je důležitý.

Od chvíle, kdy mě před více než třemi měsíci našla na dostizích, jsem ji neviděl. Od té doby se všechno změnilo, pro nás oba. A soudě podle toho, jak mě teď objímala, se na jejím názoru o mně ty řeči nijak nepodepsaly. To objetí bylo úplně jiné než to poslední.

Poklepal jsem ji po rameni a rychle ucouvl. „Neměla bys mě takhle vítat, Vanyo. Tady nejsem zrovna oblíbený. Nechtěl bych pošpinit tvou pověst nové šéfky veřejných záležitostí.“

„Nesmysl,“ mávla Vanya rukou v rukavici. Rozvázala si pásek u kabátu a posadila se za otcův stůl. „Vlastně jsem se právě vrátila z města. Po Distriktech už se rozkřiklo, že tebe a tvého bratrance viděli na hlavním nádraží. Dala jsem si jedna a jedna dohromady a došlo mi, že máte namířeno sem. Jak se ti daří, Nicolaii?“

To byla složitá otázka, na kterou jsem nemohl odpovědět upřímně. Ne, když byl teď Nejvyšším představeným její otec. Dřív

se mnou možná spolupracovala, ale když Theo dostal, co potřeboval, nebylo nic, co by mi zaručilo její loajalitu. Spokojil jsem se tedy se strohou odpovědí: „Zaneprázdněný, jako obvykle."

„Jako obvykle," zopakovala Vanya s úsměvem. Pohlédla na Luthera. „A jak se máte vy?"

„Výborně, slečno," zvedl k ní sklenici.

Když se obrátila zpět ke mně, její úsměv trochu pohasl: „Mimochodem, mrzí mě to s tvojí ženou. Neseznámily jsme se zrovna za nejlepších okolností, ale i tak je mi to líto. Byla jsem na pár večírcích v hotelu Vasilli, kde se její bratři často ukazovali. Marchesovi byli… zajímaví lidé. Přijmi mou upřímnou soustrast."

Přikývl jsem a pomalu se opřel v křesle. „Děkuju. Moc mi chybí."

„Opravdu?" pozvedla tenké, tmavé obočí. Slyšela ty drby. Za její otázkou se skrývalo mnohem víc. Zajímalo ji to samé, co všechny ostatní v tomhle městě.

Polkl jsem a přikývl, rozhodnutý ty jedovaté pomluvy aspoň na chvíli umlčet. „Kdybych si měl vybrat mezi tím vlakem a Millou, bez váhání bych ji za tu zasranou lokomotivu vyměnil."

Vanya se pomalu nadechla a nosní dírky se jí lehce rozšířily. „Musela pro tebe znamenat hodně, když bys ji postavil nad své obchodní zájmy. Ať je to, jak chce, mám pro tebe nabídku."

„Jakou?"

Odkašlala si a krátce pohlédla na mého bratrance, než znovu upřela oči na mě. „Chtěla jsem ti navrhnout svazek se mnou."

Luther se zakuckal pitím.

Zůstal jsem stát s pootevřenými ústy. Vanya byla vždycky přímočará, ale tenhle návrh přišel jako blesk z čistého nebe. My dva jsme nikdy… Já jsem si rozhodně nikdy nepřipouštěl, že by náš vztah mohl překročit svůj základní účel: obchod.

„Je mi jasné, co si myslíš," promluvila do ticha. „Zní to směšně, už jen když to říkám, ale zamysli se nad tím. Manželství mezi vůdci Řady a Distriktů – mohli bychom dosáhnout skutečné změny. Měl bys oficiální pozici a zároveň i ochranu, abys ji mohl využít. Jednou ses už kvůli obchodu oženil, Nico. Nevidím důvod, proč bys to nemohl udělat znovu."

Důvodů bylo víc než dost, ale i kdyby byla Camilla mrtvá, jak si všichni mysleli, jednalo se o hranici, kterou bych nikdy nepřekročil.

„Při vší úctě k tobě, Vanyo," řekl jsem, „už se nikdy znovu neožením. Ne kvůli obchodu, a rozhodně ne kvůli ničemu jinému."

„Proč ne?" zeptala se.

„Protože Camillu nikdo nikdy nenahradí. A tím to pro mě končí." Pokud ji moje odmítnutí zabolelo, nedala to na sobě znát. „Je mi líto, ale budeme muset najít jiný způsob, jak systém obejít, bez ohledu na to, jak moc je proti nám zaujatý."

Otevřela ústa právě ve chvíli, kdy se do místnosti vřítil její otec.

„Vanyo, co tu děláš?" zasyčel.

Jeho dcera vyskočila z křesla a na okamžik zkřivila tvář.

„Jen jsem Nicolaiovi a jeho rodině vyjadřovala soustrast. Uklidni se, tati. Ničeho jsem se nedotkla." Když zamířil ke svému místu za stolem, ona ho obešla z druhé strany a nechala mezi nimi ten kus nábytku jako bariéru.

Nejvyšší představený si unaveně povzdechl. „Říkal jsem ti, ať se držíš dál od mé kanceláře. Tohle není místo na společenské rozhovory. Musím s panem Attanem probrat nějaké záležitosti a ty máš své vlastní povinnosti."

„Ach ano," zasténala. „Jako třeba zorganizovat oběd pro ženy-které-volí-Thea-Hartsonga na příští týden nebo navštívit bohaté vdovy z Parního distriktu a velmi nenápadně je požádat o příspěvek pro Nadaci Thea Hartsonga."

Luther stál rozpačitě mezi nimi a hlasitě srkal whisky ze své sklenky.

„Každý z nás má svou roli, Vanyo." Otcův hlas ztěžkl, jako by napomínal malé dítě.

„Já můžu hrát větší," odsekla. „Jednoho dne mě z toho křesla nevyhodíš, protože bude moje." Nedala mu šanci odpovědět. Dveře za ní prudce zaklaply.

Theo protočil oči a pomalu se spustil do koženého křesla. „Obávám se, že naše předchozí spolupráce v ní probudila politika. Myslí si, že když srazila jednoho malého muže, dokáže cokoli."

„Udělala toho víc než vy," řekl jsem mu. Jeho výraz ztvrdl. „To Vanya zorganizovala dohodu s Gavrielem. To Vanya pronikla mezi Devítku a získala jména. Vy jste jen sklidil plody její práce." Možná si to křeslo zasloužila víc než on.

„Jenom proto, že by bylo příliš nápadné, kdybych s ním jednal přímo." Pokynul Lutherovi, který stále postával u baru, aby se posadil. „Ale nevolal jsem vás sem, abychom probírali minulost. Ne, když je budoucnost mnohem naléhavější."

Odpověděl jsem cynickým úšklebkem. „Rád si poslechnu vaše plány s městem, Hartsongu. Začneme tím, co se to kurva na tom shromáždění právě stalo." Můj úsměv pohasl. „Proč jste nepodpořil můj návrh, jak jsme se domluvili?"

Zkřížil ruce. „Řekl jsem vám, že můžete svůj návrh Řádu přednést, ale nikdy jsem neslíbil, že rozhodnutí padne ve váš prospěch."

To slovíčkaření mě rozesmálo. „Tak takhle to bude? Na ty, kteří vám pomohli dostat se tam, kde jste, zapomenete jen kvůli pár hlasům? Zklamal jste mě, Theo. Stejně jako všechny ty muže a ženy, které necháváte živořit na tom ostrově."

„Musíme počkat, až se situace ve městě uklidní. Lidé jsou vyděšení, Nicolaii. Vaše rodina nejdříve převzala ocelářský průmysl

a teď ovládáte i Železného světce. Attanovi pomalu přebírají úplně všechno. Lidé v Lynchavenu se vás bojí."

Zaťal jsem pěst, až mi zbělaly klouby. „Možná by měli."

Podíval se na mě, jako by muže, který pro něj kdysi pracoval, nepoznával.

„Pane Nejvyšší představený," naklonil se Luther dopředu a využil příležitost promluvit, zatímco Theo překvapeně mlčel. „Dostal jste to víno, které jsme vám poslali k oslavě vašeho nového křesla?"

Po Lutherově otázce se mu oči rozšířily a jejich zelená barva znovu zazářila. „Ale ano, Luthere. To bylo od vaší rodiny velmi laskavé. Dokonce trvám na tom, abychom ho teď, když jsme tu všichni spolu, otevřeli a oslavili naše vítězství. Co říkáte, Nicolaii?"

Můj úsměv byl křečovitý a napjatý. „Skvělý nápad."

Zatímco se Představený zvedl a začal hledat láhev, kterou jsme mu minulý týden poslali, zeptal jsem se: „Máte v úmyslu pokračovat v blokádě mostu?"

„Prozatím ano."

„Proč?"

Odpověděl až poté, co vytáhl zátku. „Proč ne? V Distriktech panuje klid. Původní necítí potřebu vycházet z domu s namočenými dýkami nebo zbraněmi. Na Náměstí je od uzavření mostu větší provoz. Existuje nějaký důvod, proč by Řada potřebovala mít do Distriktů přístup?"

„Kromě toho, že tam lidé mají rodiny? Ne každý se bojí remnantů, pane Představený. Upřímně, ani jeden z důvodů, které jste zmínil, neospravedlňuje to, že nás držíte v separaci. Řada stojí na malých podnicích. Bez toho provozu, o kterém mluvíte, začnou živořit a padnou."

Zabořil se hlouběji do křesla. „Řád se k tématu znovuotevření mostu vrátí příští měsíc, až se znovu sejdeme."

„Budeme pozváni, nebo se naše pozvánka zase ztratí někde po cestě přes řeku?“

Zatímco do tří křišťálových pohárů naléval štědrou dávku šumivého vína, šlehl po mně pohledem: „Jestli budete v mém kabinetu dál vyvolávat rozruch, znovu vás nepozvu. Vrátit se můžete jen tehdy, pokud se rozhodnete držet svůj temperament na uzdě.“

Pozvedl jsem sklenku, kterou mi podal, do vzduchu v předstíraném přípitku. „Na zkrocení mého temperamentu a na vaše nové parádní křeslo, Theo.“

Odfrkl si, než víno ochutnal. „To je ale zvláštní směs,“ poznamenal. „V dopise stálo, že je to ve vaší rodině delikatesa, že ano?“

„Babička schovává svá oblíbená ve sklepě,“ pousmál jsem se. „Mám na vás ještě poslední otázku a pak vás nechám být.“

Napil se o trochu víc. „O co jde, Nicolaii?“

„Máte vy nebo kdokoli jiný z vašeho *kabinetu* v úmyslu regulovat používání remnantů ve větší míře, než jak to již činí Řád vnitřních dvorů? Kromě toho, že nás chcete držet na jedné straně města? Zakážete nám využívat naše schopnosti k tomu, abychom si vydělávali na živobytí?“

Opětoval mi upřený pohled a jeho tvář zůstala bez výrazu. „Nikdy bychom se nesnažili potomky takto utlačovat. Viděli jsme, k čemu to vedlo na Kontinentu. Tady se to nestane.“

Na okamžik mi spadl kámen ze srdce. Dokud se Nejvyšší představený nezačal svými slovy dusit.

„*Svatí*… omluvte mě, ale asi budu zvracet.“ Odložil sklenici.

Odložil jsem svou sklenku, aniž bych si jedinkrát lokl. Věděl jsem, že ta věc chutná odporně. Díky své všetečné bábi, která se rozhodla, že bude vychovávat vnoučata po svém, jsem měl s Vex Veritas hromadu zkušeností. „My už tedy půjdeme, ale doufám, že

vám bude brzy lépe, pane." Zvedl jsem se ze židle. „Pojď, Luthere. Nejlépe uděláme, když se vrátíme na naši stranu Lynchavenu."

Představený nás nevyprovodil. Místo toho se potýkal s nevolností, kterou vyvolala jeho lež. Dnešní ráno bylo selháním na všech frontách a podle toho, co jsem se dozvěděl, se měla situace ještě zhoršovat. Rychle jsme zamířili ke kočárům zaparkovaným na kruhovém nádvoří před sídlem.

„Jsi nula, Attano," zastavil mě hlas a na chodníku přede mnou se objevil stín.

Otočil jsem se a uviděl Hallowaye, který se tyčil nade mnou. „Můžeš si obléct pěkný oblek a předstírat, že si zasloužíš být v té místnosti, ale nikdy sem patřit nebudeš. Žádné peníze nezmění, kdo jsi – co jsi. *Remnantská krysa*. Jestli se ještě jednou odvážíš přijít na tuhle stranu města, najdeš v tom svém černém srdci zabodnutou čepel jiné barvy."

„Čepele Devatera korun jsou nelegální, pane. Nebo jste snad neslyšel nový výnos vašeho Představeného?" zašeptal jsem.

„Devítka znovu povstane," odvětil tiše. „A až se tak stane, vezme si tohle město zpátky. Hartsong se k nám buď přidá, nebo zemře spolu s vámi ostatními."

Zvedl jsem bradu, abych se mu podíval do očí. I když byl o hlavu vyšší a dvakrát těžší, postaral jsem se, aby pochopil, komu to vlastně vyhrožuje. O pár vteřin později mu tváře zbledly. Hrudník se mu zachvěl, když se marně snažil nadechnout vzduchu, který jsem mu odepřel. V jeho očích se zaleskl lahodný strach, jenž utišil část mé frustrace.

„V tom případě se uvidíme na bitevním poli, Hallowayi. Přines si ty svoje malé čepele. Budeš je potřebovat."

Nevrátil jsem mu dech, dokud jsme s Lutherem neseděli v kočáře. Vzduch, který jsem mu předtím vyrval z hrudi, jsem

si nechal protékat okolo prstů – jako prsten slibující novou odplatu.

„Víš, co je třeba udělat," řekl jsem Lutherovi.

Přikývl. Ponuré uvědomění mu stáhlo koutky úst do zamračeného výrazu.

„Dobře. Až přejdeš na druhou stranu, ujisti se, že tam nikdo nezůstal. Dnes nechci žádnou krev. Ještě ne."

Když jsme dorazili na hlavní nádraží, nastoupil jsem na Železného světce. Luther odjel kočárem na Náměstí, kde most ústí do ulic lemovaných obchody. Vlak se rozjel, a když najel na viadukt vedoucí přes řeku Adu, postavil jsem se a zadíval se zamlženým oknem ven.

Moje rodina a ostatní potomci v tomhle městě nepřepluli Úžinu proto, aby znovu čelili stejnému nebezpečí. Nenecháme se umlčet, vyčlenit ani vyhnat. Až nám půjdou po krku tentokrát, budeme se bránit.

Most spojující Řadu a Distrikty roztrhly tři exploze. Úlomky této jediné spojnice popadaly do řeky Ady spolu s hrozbou, kterou představovala, načež je pohltil smrtící proud.

KAPITOLA 2

CAMILLA

Tentokrát si zvolili krev.

Prsty na rukou i na nohou a všechny okrajové části mého těla sevřelo ledové znecitlivění. Celá má schránka se zhroutila do naprostého vyčerpání z množství krve, kterou mi odebrali, když mě alchymistka podrobila jakémusi chemickému kouzlu. Otupělost už pominula a já znovu vnímala mrazivý dotek kamenné podlahy i bodavou bolest, která se ozývala při sebemenším pohybu.

Brzy se vrátí. Vraceli se pokaždé, když ze mě něco odčerpali. Aspoň že tentokrát to nebylo jako minule, kdy mě nechali celé dny hladovět. Dopřáli mi jen pár doušků vody, tak vzácných, že jsem nakonec sotva dokázala zvednout hlavu z podlahy.

Vtom se zachvěla zem. Kamenná stěna se začala posouvat a já se připravila na další kolo.

Ani jsem neotevřela oči, abych strážného přivítala, ale světlo petrolejové lampy mě oslňovalo i přes zavřená víčka. Svíce v mé cele dávno dohořela a zanechala mě několik dlouhých hodin v temnotě. Možná i celý den. Tady čas plynul jinak.

„Vstaň," poručil hrubý hlas.

„Nemůžu."

Do boku mě šťouchla ocelová špička boty a narazila přímo do zlomeného žebra. Trhla jsem sebou pod novým náporem bolesti. „Tak se plaz."

Pokusila jsem se zvednout hlavu ze svého chatrného lůžka na podlaze a zasténala. „Nemůžeš mě prostě odtáhnout?"

Jen přetočit se na bok a posadit se by bylo úmorné, ale strážný se ani nepohnul. Díval se na mě jako na nemocnou krysu, kterou je radno držet si dál od těla.

„Mám rozkaz se tě nedotýkat."

„Ledaže by mi to mělo způsobit bolest nebo mě potrestat," odsekla jsem. Kdykoli jsem neuposlechla, neměli problém vztáhnout na mě ruku. Možná, že kdybych ho dostatečně vyprovokovala, ustoupil by a odnesl mě nahoru, kde na mě čeká alchymistka.

„Jsi Chaosiným potomkem," zamumlal, jako by to bylo nějaké strašlivé tajemství. „Všechno na tobě je nebezpečné."

„Tak Chaos," zopakovala jsem a suše se zasmála. Neříkal mi tak vždycky i Nico? Nějak to celou dobu tušil. Prokoukl mě skrz naskrz. Viděl i ty stránky mého já, které jsem já sama ignorovala. Už jen vzpomínka na něj mi dodala špetku síly – dost na to, abych se zvedla z pryčny a postavila se na roztřesené nohy.

Část mě si přála, abych tu mohla prostě ležet, dokud nepřijde konec. Toužila se poddat vyčerpání svírajícímu mé tělo, bolesti, jež mě s každým krokem stahovala hlouběji do temnoty. Ale naděje je tvrdohlavá síla. I ta nejmenší, sebemenší šance, že znovu uvidím Nica a svou rodinu, zažehla v mém srdci skomírající plamínek. Možná právě ten byl tím posledním, co mě nutilo sunout jednu nohu za druhou.

„Jak se jmenuješ?" zeptala jsem se. Byl to vždycky on, koho pro mě posílali. Odpovědí mi byl jen tlumený dusot jeho bot na

kamenné podlaze. „Vypadáš jako Michael. Budu ti říkat Mike." Lidé, zvláště ti, kteří u sebe nosili mučicí nástroje, vždy působili méně hrozivě, když jste znali jejich jména.

„Kam to jdeme?" Nemířil nahoru do věže jako obvykle. Místo toho mi pokynul směrem k chodbě vedoucí ven.

„Delilah si na dnešek připravila něco speciálního."

V jeho hlase jsem zaslechla úsměv, což ve mně vyvolalo nový záchvěv paniky. U experimentů jsem aspoň věděla, co mohu čekat. Brala mi další krev, kreslila po mně podivné symboly, sledovala, jak moje značka barví žíly do černa, jen aby to vzápětí všechno potlačila injekcí. Delilah, alchymistka, které se nějakým způsobem podařilo shromáždit ohromující sbírku poznámek týkajících se mého remnantu, byla odhodlaná přijít na to, jak mé schopnosti vyčerpat. Zatím se jí to však nepodařilo.

Chodba byla krátká a cesta se přede mnou měnila podle vůle strážného kráčejícího za mnou. Pořád jsem nepřišla na to, jak ten kámen dokážou ovládat bez remnantu. Určitě by to zvládli ohýbači hýbající zemí – pokud by tady ovšem vůbec nějaký byl, aby to mohl vyzkoušet. Možná, že tihle strážní byli ohýbači. Možná to byli zrádci.

Má samota mi dala spoustu času přemýšlet o podobných věcech.

Když jsme vyšli ven, slunce se už sklánělo k obzoru. Do tváře mě jako téměř zapomenutá vzpomínka udeřil chladný vzduch prosycený mořskou solí. Bylo to poprvé, co jsem vykročila ven od chvíle, kdy mě sem přivedli. Poprvé, co jsem viděla něco jiného než svou celu nebo laboratoř, která se stala mým jakýmsi zvráceným útočištěm. Zamrkala jsem pod tím náhlým náporem světla.

Nepršelo, ale ve vzduchu se vznášel jemný opar a ochlazoval mi tvář. Na zemi, která byla stejně tvrdá a studená jako podlaha ve Věži, ležela rosa. Jediné, co dokázalo v tomhle pustém prostředí

přežít, byly řasy a odolné rostliny lemující obě strany chodníku, jenž vedl k hlavní budově v dálce.

Tam jsme však nezamířili. Strážný ukázal na otevřený prostor mezi budovou a věží, kde už čekala skupina dalších hlídačů a alchymistek, v čele s Delilou.

Od našeho prvního setkání její nadšení poněkud vychladlo. Náš vztah se posunul do roviny vědkyně a vzorku. Nebyla jsem pro ni nic víc než tvor k rozpitvání – jako všichni ostatní, které zavírala do své alchymistické věže. Místo olověné zástěry, kterou nosívala při experimentech, měla na sobě těžký plášť, zdánlivě hřejivý, soudě podle barvy jejích tváří. Její krvavě rudé vlasy zakrývala kápě, ale na rukou měla pořád ty stejné kožené rukavice. Ty ošetřené glintem. Ty, které pálily pokaždé, když se mě dotkly.

Pod paží držela knihu. Vždy ji u sebe nosila.

Došli jsme k velké kruhové plošině, vyhlazené v členitém terénu. V řadě tu stálo devět alchymistek s Delilou v čele a jedna alchemedička – má osobní léčitelka. Nebyla jsem však jediná, koho sem přivedli. Na druhé straně kruhu stál další vězeň, což bylo patrné podle uniformy, která se shodovala s tou mou.

„Jak na tom je?“ zeptala se Delilah mého strážného.

„Dostatečně zesláblá.“ Strážný mě rukojetí své zbraně šťouchl do páteře. I ten jemný pohyb mě okamžitě vyvedl z rovnováhy. Koleny jsem narazila do studeného obsidiánu a dlaněmi se rychle opřela o zem, aby můj obličej neskončil stejně.

„To se uvidí.“ Vrhla na mě pohrdavý pohled, než směrem k alchymistkám vyštěkla rozkaz: „Podejte jí mast a vztyčte bariéru.“

Strážný mě popostrčil přes namalovanou čáru kolem okraje plošiny. Její spolupracovníci se rozmístili okolo a každý z nich si namočil prsty do váčku uvázaného u pasu. Temně rudou barvou začali kreslit cosi na zem vně kruhu.

„Co to děláte?“ zeptala jsem se hlasem, který se ztrácel v nárazech větru.

Delilah hleděla na pochmurný obzor s rukama založenýma za zády. „Tvou sílu se nám nepodařilo potlačit. Soudě podle toho, že se objevila i poté, co jsme tě nechali vyhladovět, se nenachází nikde ve tvém těle. Nespočívá ani v tvé mysli, protože se projevila i ve chvíli, kdy jsme tě uložili do chemického spánku. Žádné magické vlastnosti nemá podle našeho testování ani tvá krev. A než se zeptáš – ne. Není to *tvoje* krev, kterou používáme k vytvoření bariéry, protože ta remnant neobsahuje.“

„Takže je od Krvova remnanta?“ zeptala jsem se.

Přikývla. „Krvovi potomci uchovávají svou sílu v krvi – proto zesílí, když ji pijí, obohacují tak tu vlastní. Díky magickým vlastnostem jejich krve ji můžeme využít pro naše účely.“

Delilah moc ráda mluvila o svém výzkumu a já jí to dovolovala tak často, jak jen to šlo. Byla odbornicí na všechny druhy magie a toužila můj remnant prozkoumat téměř stejně dychtivě jako já. Každý pokus, v němž jsem jí sloužila jako laboratorní krysa, mi umožnil poznat mé schopnosti o něco důkladněji. A pokud se mi podaří je nějakým způsobem využít k vlastní záchraně, pak ať Delilah klidně odhalí všechna tajemství, která Chaos ve své temné magii ukrývá.

„Abychom zjistili, kde je tvůj remnant uložený,“ pokračovala, „musíme nejdřív vidět, co dokáže. Kromě zmínky o tom, jak Chaos v První válce bojovala se svou armádou démonů, neexistují o jejím remnantu žádné záznamy. Zajímá mě, jak se její síla projevuje v podobě remnantu a jestli je stejně mocná jako ona sama. Připravila jsem tři zkoušky, které nám pomohou odhalit tvé limity, zdroj tvé síly a místo, kde se ukrývá.“

„Kde se ukrývá co?“

Alchymistka semkla rty a nic dalšího neprozradila.

Pak ke mně přistoupila její alchemedička s nádobkou v ruce. „Nehýbej se," poručila. „Potřu tě mastí, která vyruší účinek glintu. Pokud mi ublížíš, budeš přísně potrestána."

Těkala jsem pohledem od nádobky v jejích rukou k Mikeovi. Nebyla jsem si jistá, jestli chci důvěřovat čemukoli, co se mi chystá nanést na kůži. Když jsem nespolupracovala dost rychle, strážný mi jednou rukou sevřel zápěstí a druhou rameno. Jedem napuštěná kůže jeho rukavic mi spálila paži.

Mast, kterou mi alchemedička roztírala po špinavé kůži na předloktí, se začala okamžitě vstřebávat. Přesně jak slibovala, po páteři se mi rozlilo teplo označující návrat mého remnantu. Proniklo mi do srdce a prudký příval moci, která se vrátila všechna najednou, mi zrychlil pulz. Jako by se dveře, které ji dosud držely zavřenou, prudce otevřely.

Oba rychle ucouvli za čáru, zatímco já zápasila s tím, abych sílu, která se drala ven, udržela pod kontrolou. Musela jsem se z toho zmatku, který mi koloval v žilách, vzpamatovat a uklidnit se. Potřebovala jsem něco, co by mě rozptýlilo.

Druhý vězeň stál nehnutě na opačné straně kruhu a plátěné oblečení mu ve větru pleskalo o shrbenou postavu. Plošina, na níž jsme se nacházeli, byla rozlehlá. Vítr navíc unášel naše hlasy opačným směrem, takže vězeň nemohl slyšet, o čem jsme mluvili.

Zeptala jsem se tedy Delily: „Proč je tady on?"

Její úsměv byl tím nejděsivějším výjevem na celém ostrově – obvykle totiž předcházel něčemu příšernému.

„On je tvá první zkouška. Dnes uvidíme, jak funguješ jako zbraň." Pohlédla na potomka. „Nabídla jsem mu dohodu. Když tě zabije, může ostrov opustit."

Její slova mě naprosto ochromila a naplnila novými obavami. Nabídla mu svobodu. „A on… souhlasil?"

Delilah o několik kroků ustoupila, dokud nestála na opačné straně čáry. „Je to mocný potomek Živa, Camillo. Jsi teď příliš zesláblá na to, abys s ním bojovala fyzicky. Pokud z toho chceš vyjít živá, budeš muset použít svůj remnant."

Každý sval přiléhající k mým kostem se v chladném větru třásl. „Nevěřím, že bys mě nechala zemřít. Ne po tom všem, co jsi podstoupila, abys mě dostala."

Její úsměv zmizel. „Když se smrtelný duch ocitne v ohrožení života, převezme kontrolu instinkt. Nebudu muset zasahovat, tvůj remnant se včas objeví, aby tě ochránil."

Zatnula jsem zuby. „To se teprve uvidí."

Neměla jsem v úmyslu tomu muži ublížit. Pokud to pochopí, možná projeví milosrdenství i on. Kdybychom se oba rozhodli vzdát, nemohli by s tím vůbec nic udělat. Ale dokáže vězeň její lži prohlédnout, když je v sázce odměna tak lákavá jako svoboda?

Poslední alchymistka dokončila symbol a ustoupila ze svého místa na vyznačené linii. Z run se vynořila mléčně modrá záře a vzduch se naplnil statickou elektřinou, ze které se mi na pažích ježily chloupky. Obklopila nás duhová stěna, jež se jako kopule klenula nad našimi hlavami a uzavírala celý prostor plošiny.

Ještě nikdy jsem neviděla, že by takový druh magie povstal z krve a znaků. Už jen ta samotná představa mě zneklidňovala. Čeho všeho jsou ještě schopní, kromě tvoření dalších a dalších bariér?

„Pokud se pokusíte hranici překročit, spálí vás. Tenhle kruh opustí jen jeden z vás a jen vy určíte, kdo to bude." Delilah mluvila dost hlasitě, aby ji slyšel i Živův potomek.

„Lže!" vykřikla jsem. „Nemusíme to dělat." Pomalu jsem se zvedla na nohy a vykročila k němu. „Musíme jim ukázat, že nad námi nemají moc."

„Stůj!“ varoval mě. „Nepřibližuj se.“

„To je v pořádku.“ Zvedla jsem ruce na znamení, že se vzdávám. „Já nechci –“

Zaútočil bez varování. Sice se ani nepohnul, ale do mysli mi přesto pronikl jeho remnant. Najednou jsem neovládala vlastní tělo. Nohy mi ztuhly a podlomila se mi kolena. Měla jsem jen jeden úder srdce na to, abych pocítila strach, než naklonil hlavu a nechal mi v kloubech bolestivě lupnout.

Byl to *skolapa*. Ovládal mysl. A já mu právě dala přístup k té nejsilnější zbrani, kterou měl.

Moje kolena se zkroutila, jako by se vzepřela zbytku těla. Ohnula se tak prudce, až mi kosti vyskočily z kloubů. Skácela jsem se na plošinu. Pohltila mě bolest, jakou jsem dosud nepoznala. Nevýslovná agónie mi vystřelovala z nohou do páteře a šířila se dál, až se stala tak všudypřítomnou, že jsem už nic jiného nevnímala. Z hrdla se mi vydral nekontrolovatelný výkřik, zatímco mé žíly spaloval oheň – oheň, který jsem se zoufale snažila potlačit.

Když jsem k němu vzhlédla, oči jsem měla zalité slzami.

„Prosím, přestaň,“ žadonila jsem skrz přerývané nádechy. „Nechci ti ublížit.“

Odpověděl tím, že mě zlomil v zádech. Ohnul mou páteř do oblouku takovou silou, až se jednotlivé obratle tiskly k sobě a hrozily prasknutím.

„Je tady už dlouho, Camillo. Svoboda je pro něj důležitější než cokoli jiného.“ Delilin hlas se ozýval zblízka, pronikal skrz zvonění v mých uších. „Je pro něj cennější než jídlo, které ho drží při životě, cennější než vzduch, který dýchá. Znamená pro něj víc než poslední zbytky lidskosti.“

Svírala jsem dlaně, jak jsem se snažila udržet svou moc pod kontrolou, ale nehty na rukou se mi pomalu barvily do černa.

„Není už člověkem. Tvá slova nemohou jeho srdce obměkčit, protože pobyt ve vězení ho o něj připravil. Klidně tě roztrhne vedví, pokud to znamená, že získá, po čem touží. Lidskost ho už neřídí – teď patří Mamonu."

Křup.

Má páteř dosáhla krajního bodu své pružnosti. Zkroucená na kamenné plošině jsem zírala na potomka, jehož pohled byl upřený jen na mě.

V jeho temných očích nebylo nic, co by dosvědčovalo, že si je vědom toho, co mi působí. Jeho obraz se rozmazal, když mi pohled zastřely další slzy.

„Nechceš vědět, čeho všeho jsi schopná, Camillo? Není načase prozkoumat své dary v bezpečném, *kontrolovaném* prostředí?" svádělа mě Delilah a její přesvědčivá slova vábila mou moc.

Na tomhle ostrově neexistovalo nic, co bych popsala slovem *bezpečný*. Nechtěla jsem zjistit, co můj remnant dokáže – aspoň ne takhle. Ne na úkor tohohle muže. Jenže bolestivé prohnutí mé páteře mi nedávalo na výběr. On chtěl svobodu – ale já také.

Nikdo pro mě nepřijde. Nikdo ani neví, že tu jsem.

Problém, se kterým jsem se potýkala, spočíval v nejistotě. Nevěděla jsem, jak svůj remnant ovládat. Cokoli, co z něj vzešlo, mohlo ublížit, zabít nebo úplně vyhladit. Před pouhými pár týdny jsem proměnila muže v páru. Krvavou mlhu, která po něm zůstala, jsem dosud cítila na svých rukou.

Křup.

Zrak mi zastřela spalující bolest a svět zmizel. Vězení, Delilah i ostatní alchymisté. Zůstala jsem jen já, tahle agónie a zoufalá potřeba jí okamžitě učinit přítrž.

Začal ve mně vřít vztek. Zaplavil mě jako jed otravující každou kapku mé krve. Živův potomek opustil mou mysl – anebo jsem ho

vyhnala já. Věděla jsem jen to, že znovu ovládám své tělo. Aspoň ty části, které ještě nebyly zlomené.

Přetočila jsem se na břicho a zadívala se na něj. Mrkala jsem, dokud mi nevyschly slzy a zrak se nevyjasnil a nezaostřil. Mé ruce potemněly. Zaplavila je inkoustová čerň. V jediném okamžiku můj vztek vyrazil dveře, které dosud držely mou sílu na uzdě. Poprvé po týdnech ji nebrzdil žádný lék, žádné váhání ani morálka.

Když jsem dala chaosu volný průchod, jeho síla mě málem vyrvala z vlastní kůže. Jako bych provrtala díru do přehrady a nečekala, že se skrz ni vyvalí celá řeka.

Z mých dlaní vyšlehly tenké černé plameny, přeběhly po podlaze a zaplavily kruh mořem stínů, které se v poryvech větru bičujícího ostrov svíjely a chvěly. Živův potomek ucouvl, ale zastavila ho neviditelná bariéra, jež nějakým způsobem držela naše remnanty uvnitř.

„Oheň Zapomnění," zašeptala Delilah a v jejím hlase zaznělo cosi jako úžas.

Potomek ze sebe vydal vyděšený zvuk, jak se jeho neochvějné sebeovládání začalo bortit – ale už vzápětí na mě znovu upřel svou pozornost. Mé plameny mu olízly chodidla a vyšplhaly vzhůru po nohách. Hrudník se mu prudce zvedal a klesal. Až příliš pozdě si uvědomil svou chybu.

Ucítila jsem tlak jeho remnantu, ostré škubnutí v šíji, jak se mi ji pokusil zlomit.

„Přestaň," zavrčela jsem hlasem, který mi nepatřil. Byl příliš hluboký, příliš rozhněvaný – jako hrom v letní bouři.

Neposlechl, místo toho na mě zaútočil plnou silou, ovinul se kolem mé mysli jako had a sevřel ji. Mé zápěstí narazilo na podlahu, zkroutilo se a s hlasitým lupnutím prasklo. Z hrudi se mi vydral výkřik a rozvibroval kámen pode mnou. Obsidián se roztříštil a praskliny se rozeběhly po vyhlazené plošině jako pavučina.

Paží mi projížděla ostrá, bodavá bolest. Zalapala jsem po dechu a snažila se ji zkrotit. Po hlubokém nádechu následoval rychlý výdech. Vítr uvnitř bariéry byl jiný než jemný vánek venku. Tenhle vítr – tahle bouře – nepřicházela od moře.

Rodila se z mého hněvu.

Bouřlivá vichřice roztančila můj oheň. Od země se zvedaly zrádně ostré úlomky kamene, jak je vír mého běsnění vtáhl do sebe. Potomek se přikrčil, oslepený temnými plameny i poletujícími kusy skály. Jeho strach zmírnil zuřivost v mém nitru, promlouval k mému srdci, které mi stále nepravidelně bušilo v hrudi. Dech se mi zklidnil, jak se můj vztek pozvolna měnil v hanbu, a spolu s mým zápalem utichla i bouře kolem.

Živův potomek ke mně vzhlédl skrz škvíry mezi pažemi, jimiž si kryl obličej jako dítě čelící příšeře. V tom jediném spojení našich pohledů jeho remnant znovu vklouzl do mých myšlenek. Tentokrát však nečekaně.

„Co jsi zač?“ zeptal se skrz mentální pouto.

Hrudí mi jako ostrý střep projela lítost. *Nevím.*

Spustil paže podél těla. „Nejsem na to hrdý, ale potřebuju svobodu. Mám dceru…“ Mou myslí probleskla jeho vzpomínka – obraz dívky, kterou jsem poznávala až příliš dobře. Byla mladá, sotva dítě, ale byla to ona.

Sera.

Jeho tvář zbledla. „Ty ji znáš?“

Polkla jsem vzlyk a přikývla. *Je to moje přítelkyně.*

Vyvolala jsem svou vlastní vzpomínku na Seru a nechala ji vstoupit do popředí své mysli. Tu nejčerstvější, aby mohl spatřit ženu, jakou se stala. Určitě svůj boj vzdá, když pochopí, co pro mě jeho dcera znamená – a já pro ni.

Hledala ho. A on byl celou dobu tady. Proč tady byl?

Potomek zůstal strnule stát a upřeně na mě hleděl. Jeho oči se soustředily na něco za hranicemi vnímatelného světa. „*U všech svatých*. Je tak krásná."

„Už víš, proti komu jsem tě postavila, Camillo?" Delilah se krčila u okraje bariéry. Tak blízko, abych ji slyšela jen já.

Najednou mi to došlo. Vzpomněla jsem si na všechno, co jsem o Seře a jejím otci věděla. Co se mu stalo. Tenhle výběr nebyl náhoda. A rozhodnutí, které mě čekalo, bolelo víc než jakákoli vykloubená či zlomená kost.

„Tvůj otec vložil důvěru do špatných lidí," řekla Delilah. „Požádala jsem svou rodinu ve městě, aby zjistili, proč by Marchesovi dávali jednomu ze svých dětí familiára. Na zbytek už nebylo těžké přijít. S Inspektorovou pomocí našli Marca Galla a přivedli ho sem, kde jsme z něj až příliš snadno dostali vzpomínky, které ti vzal."

Zavrtěla jsem hlavou. Na tom nezáleželo. Nebylo jeho úkolem mě chránit. To, co se stalo, byla jen moje vina. Akorát jsem teď mohla k dlouhému seznamu následků přidat i Gallovo dopadení a uvěznění.

„Za všechno může on, Camillo. Zradil tvou rodinu. Může za smrt tvého otce a bratra i za to, že jsem tě našla. Byla jsi nejlépe střeženým tajemstvím svých rodičů a on zradil jejich důvěru." Delilah pokračovala a zarývala mi nehty ještě hlouběji do srdce. „Tenhle potomek je příčinou veškeré bolesti ve tvém životě. Teď máš šanci roztrhat ho na kusy, tak jako on roztrhal celý tvůj svět. *Zasloužíš* si to."

„Ne. Nebyla to jeho chyba," zašeptala jsem. Ne Delile, ale sama sobě. Marco udělal jen to, co považoval za nutné, aby ochránil vlastní dceru. Přitiskla jsem si zlomené zápěstí na prsa a přetočila se na záda na znamení, že se vzdávám.